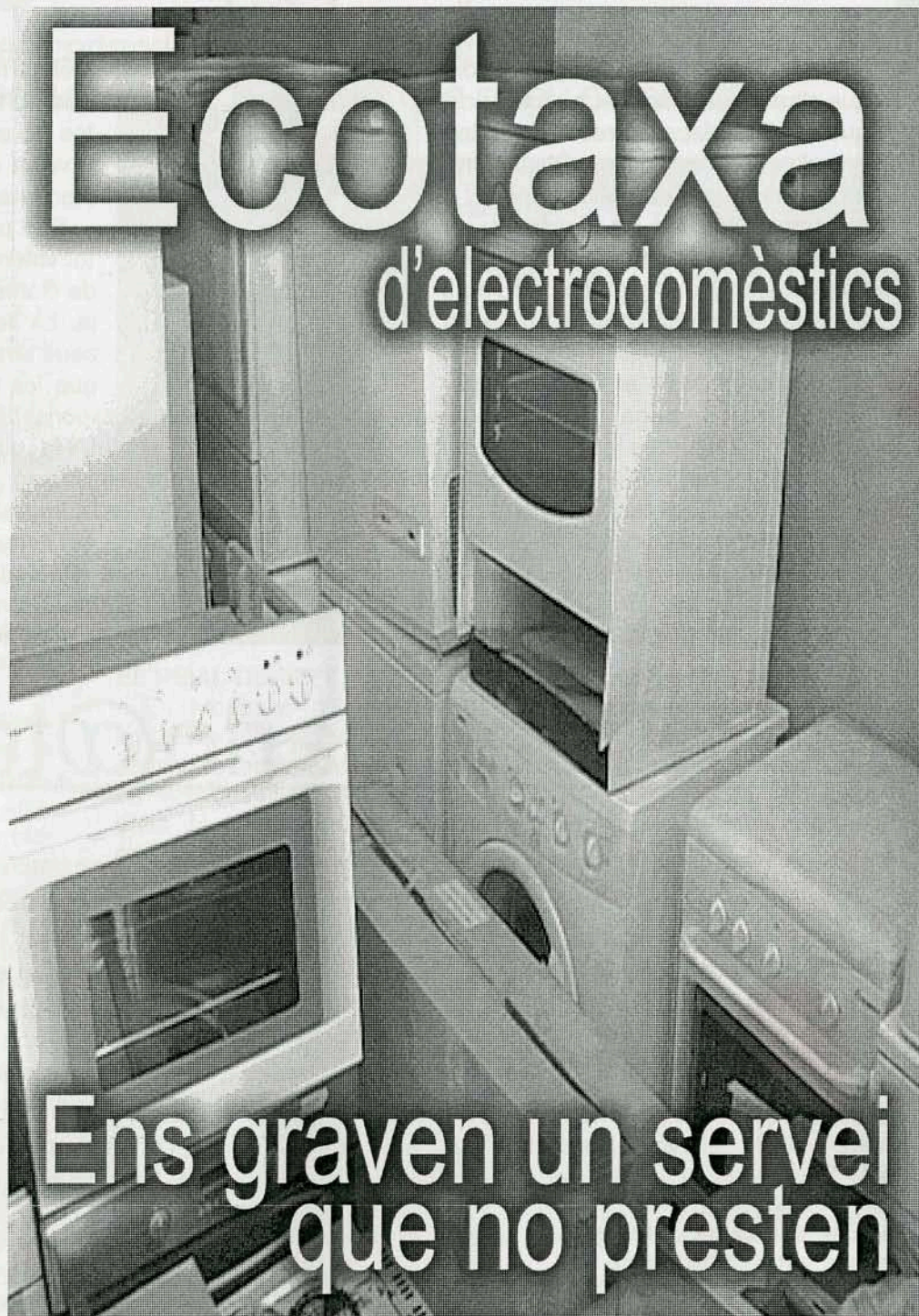


l'aveu de benicarló

Setmanari d'Informació General i Cultural • Divendres, 4 de novembre de 2005 • Núm. 508 • Any X • 1 Euro

TOTS SANTS: Un any més els panellets i els escolars van recordar-nos la data

Ecotaxa d'electrodomèstics



Ens graven un servei que no presten



El CDB empata a un a casa del Sagunt

El canvi d'ubicació de la depuradora la retardarà cinc anys més

Fotuts i a pagar el beure

Ja hi tornem. L'administració diu que s'ha de reciclar i per a reciclar cal que algú es faça càrrec d'aquestes deixalles que produïm. Òbviament, això sempre genera unes despeses i, aquestes, algú les ha d'assumir. La societat de consum té aquesta greu problemàtica, a la qual, fins ara, no li ha trobat una solució final. Ara li ha tocat el torn als electrodomèstics i, dèsset euros, serà el que els ciutadans haurem de pagar, demés, per un suposat procés de reciclatge que les empreses fabricants estan obligats a fer-se càrrec per a no generar més deixalles. Fins ací, encara que no massa (sempre paguen els mateixos), podríem estar d'acord, per a reciclar s'ha de pagar, però d'ací a que ens agafen per beneïts potser n'hi ha un bon tros. Les empreses fabricants, que han de constituir les que s'han

508

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

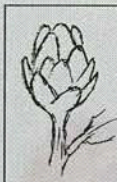
d'encarregar del reciclatge, resulta que no han fet la seua feina i aquestes no existeixen, però la taxa, l'ecotaxa, si que la volen aplicar, i cobrar. Recaptar sí, acomplir la llei ... no.

Ens pareix lògica, coherent, i fins i tot valenta, la postura de la Federació de Comerciants de negar-se a pagar-la. La llei s'ha d'acomplir en tots els seus termes perquè, ja en tenim prou que les grans empreses s'escapoleixen d'una responsabilitat a la que l'administració,

fins ara, ha fet, i fa, ulls clucs.

Si l'administració central no fa la seua feina haurà de ser l'administració local, amb el suport de la ciutadania, qui li recrimine i obligue, a que compleixi allò que ella mateix ha engegat. Com sempre fent bona la dita: "uns pels altres i la casa per agranar". Ja n'hi ha prou de considerar-nos beneïts.

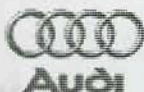
laveubenicarlo@terra.es



CARXOFA: ben xicoteta i tendra per a la infanta Elionor. Encara no té una setmana i polítics i periodistes ja li diuen el que ha de fer i que ha d'estudiar. Que no faça cas de ningú, que vaja a la seua, que faça el que li done la gana i, si pot i vol ser reina que ho siga, i si no vol ser-ho, segur que serà més feliç.



PANISSOLA: un bon cabàs de panissoles per a tots el racistes i intolerants que el dissabte passat es van dedicar a fer pintades en contra d'una altra cultura i religió, a més de tirar traca al voltants i a l'hora d'on feien l'oració. Bé que van fugir tots quan va aparèixer la guàrdia civil. De donar la cara res.



ESTELLER IMPORT

Entrada taller: Pg. Febrer Soriano

Exposició: Avda. Magallanes, 1

Tel: 964 47 17 08 - Benicarló

AUTO ESTELLER

Ctra. N 340, km 142

Tel: 964 40 07 68 - Vinaròs

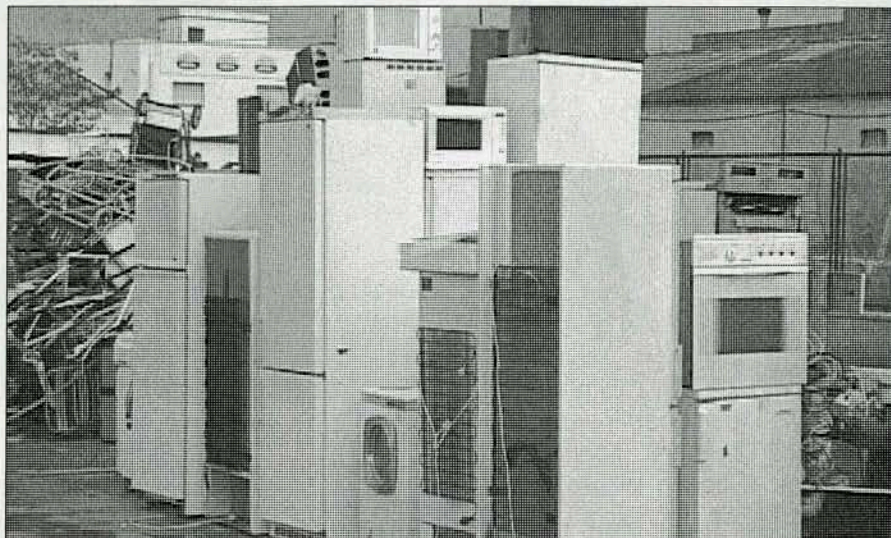


Pagarem més per res

El consumidor benicarlendo es veurà obligat a pagar, per decret, una ecotaxa, per un servei de reciclat que ningú els prestarà

text REDACCIÓ

El canvi d'hàbits en la nostra societat ha portat a l'augment dels RSU. A la llarga llista que La Veu ja va analitzar en números anteriors, s'uneix ara els electrodomèstics. Què fem amb ells quan es converteixen en una deixalla? I sobretot, qui es fa càrrec d'ells? En l'era de la tecnologia i de la protecció del Medi Ambient, el fem "electrònic" és tot un problema per a la nostra societat. Es considera que el consumidor és un contaminant per utilitzar productes que generen residus tòxics per al medi ambient. El càstig ens ve en forma d'ecotaxa. Però algú ens ha preguntat si volem eixa nevera o eixe ordinador que se suposa que és altament contaminant? Algú ens ofereix una alternativa per a utilitzar un producte menys nociu per al Medi Ambient? Els productes ecològics són els més cars del mercat, encara que els que no ho són també es veuen encarits. Mentrestant, 'algú' s'està quedant amb els diners que suposadament abonem per a reciclar els electrodomèstics". On van els nostres diners? A la vista dels fets, de moment pareix que a un butxaca que no està massa clara. I el consumidor, com sempre, l'últim a assabentar-se, pagant. El panorama que ens deixa el Reial Decret, aplicador de l'ecotaxa és, en la pràctica, nul. L'única cosa real és que els consumidors han de pagar un nou impost denominat ecotaxa o taxa de reciclat que en teoria ha d'anar destinat al reciclat d'estos aparells. Però els sistemes integrats de gestió no s'han posat en marxa, així que estarem pagant més per res.



EL REIAL DECRET

En teoria, el 13 d'agost les empreses productores d'electrodomèstics haurien d'haver posat en funcionament sistemes integrats de gestió que permeteren, per este orde, la reutilització, el reciclat, la valoració energètica i



l'eliminació de l'aparell usat. El Reial Decret 208/2005 de 25 de febrer regula la gestió dels residus d'aparells elèctrics i electrònics. Basant-se en diverses normatives europees, un dels objectius que es marquen és reduir la quantitat d'estos residus i la perillositat dels seus components, fomentar la reutilització dels aparells i la valoració dels seus residus i determi-

nar una gestió adequada tractant de millorar l'eficàcia de la protecció ambiental. Per a això, les comunitats autònomes i les entitats locals han de promoure l'adopció de sistemes certificats de gestió ambiental per a les activitats de gestió ambiental de tractaments de residus d'aparells elèctrics i electrònics. Encara no s'han posat en marxa ni un. D'altra banda, els productors d'aparells elèctrics i electrònics hauran de dissenyar els seus productes destinats a llars particulars de manera que no continguin plom, mercuri, cadmi, crom hexavalent, polibromobifenils o polimodifenilèters, excepte en determinades ocasions que es marquen en l'orde. Tots estos components són altament contaminants. El problema és que, segons indiquen els especialistes en el tema, no se sap quina quantitat existeix ara en el mercat de productes dissenyats amb estos components, per la qual cosa podiem tardar anys a eliminar totalment estos elements nocius.

Per a posar en marxa els sistemes integrats de gestió el Reial Decret estableix una taula de taxes que van en relació amb la

Arriba l'ecotaxa electrodomèstica

ve de la pàgina anterior

quantitat de contaminants que conté el producte. Esta relació està encapçalada pels frigorífics, per considerar que són els que més substàncies nocives intervenen en la seua fabricació o porta el producte final. Li segueixen les rentadores, rentaplats, forns i cuines que són els residus tecnològics inclosos dins la categoria de línia blanca, després el grup de la línia marró, televisors, equips de música i vídeos. En l'últim escaló la línia grisa, composta per equips informàtics i telèfons mòbils, que encara no suposen el gros dels abocaments de tecnologia, però arribaran a ser-ho. La posada en marxa del Reial Decret no està exempta de polèmica. Els venedors d'electrodomèstics han denunciat la passivitat dels productors i a Benicarló, ja han començat els problemes.

EL PROBLEMA, PER ALS BOTIGUERS I ELS CONSUMIDORS

Des de l'1 de novembre, els consumidors pagaran dèssset euros més per una nevera a causa de l'entrada en vigor de l'ecotaxa que disposa el Reial Decret sobre aparells elèctrics i electrònics i la gestió dels seus residus. En teoria, esta quantitat ha d'anar dirigida a que els fabricants establisquen sistemes integrats de gestió que permeten el seu reciclat. Basant-se en el principi de "qui contamina paga", el Reial Decret estableix que el productor és qui ha de fer-se càrrec, obligatòriament, dels costos de la gestió del reciclat, inclosa l'arreglada des de les instal·lacions d'emmagatzemament temporal establertes pels ens locals o des dels distribuïdors.

Des del 13 d'agost, com marca la llei, els comerciants ho estan complint. Els fabricants, per la seua banda, no ho estan fent. En eixa data, haurien d'haver posat



en marxa els sistemes de gestió dels residus dels seus propis aparells i del seu finançament. Però no ha sigut així. En els magatzems de les botigues d'electrodomèstics de Benicarló, comencen a acumular-se els aparells usats, i ningú es fa càrrec d'ells. Fernando Lores, propietari d'una botiga d'electrodomèstics, es queixa de la situació a què estan arribant els magatzems de la seua propietat. "El problema és el vell electrodomèstic del qual la llei no es fa càrrec", explica.

Aquest venedor, de moment, fa ús del Punt Verd que existeix a Benicarló i paga de la seua butxaca el cost de traslladar els electrodomèstics fins allí. Però des de l'1 de novembre, el fabricant li carregarà a factura l'ecotaxa. I la Federació de Comerciants d'Electrodomèstics pensa negar-se a admetre factures que la incloguen. En este sentit, han enviat una carta als principals fabricants advertint-los que "no pensem pagar cap factura que incloga l'ecotaxa", perquè consideren que no estan rebent la contraprestació que marca la llei. Els comerciants reclamen que el fabricant els retire el producte usat i procedeixi al seu reciclat, tal com marca la llei. Segons l'opinió de Lores, la solució al problema dels electrodomèstics usats se solucionaria realment "obligant els fabricants a fer aparells que no incloguen peces

contaminants". Així les coses, els compradors es veuran obligats a pagar un 25% més pel mateix producte, mentre que els comerciants continuen tenint els magatzems plens d'electrodomèstics usats i unes factures més voluminoses que pagar als fabricants.

L'ajuntament de Benicarló ha ofert la seua col·laboració als venedors d'electrodomèstics per a crear un punt de reciclat en la ciutat. L'entrada en vigor de l'ecotaxa per aquests tipus de productes, pot arribar a provocar un col·lapse en el Punt Verd de Benicarló per la passivitat dels fabricants a l'hora de posar en marxa el sistema de reciclat que marca la normativa i per la de l'administració per no obligar a acomplir-la. De moment, no hi ha problema de col·lapse en les instal·lacions, però el consistori pretén que no s'arribe a esta situació. "El que volem és que no es produísca el problema i donar una solució als comerciants abans d'arribar a aquest punt", explica Sergi Pitarch, regidor de Medi Ambient. Pitarch ha recordat que les comunitats autònomes són les responsables d'autoritzar els sistemes integrats de gestió, però que de moment, no s'ha iniciat cap acció encaminada a donar resposta a la demanda dels comerciants.

El salt al buit del sector pesquer

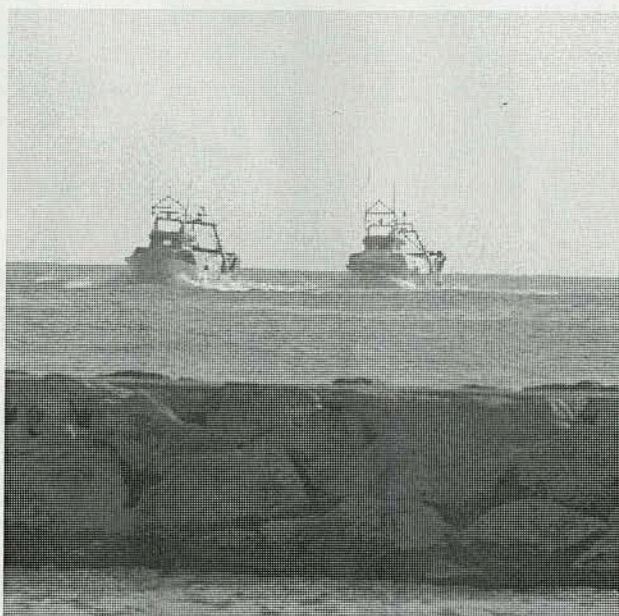
text RAÛL BURRIEL

En els anys 90 la Unió Europea va donar una sèrie d'ajudes econòmiques per a la modernització de la flota pesquera. En aquell moment els armadors van decidir gastar-se eixos diners construint barques de pesca més grans i de més potència. Així es van poder recórrer més milles marines, pescar a més fondària i moure xarxes més grans capaces de capturar més peix. L'efecte immediat d'aquests fets va ser un augment important dels ingressos dels armadors, però no dels mariners. Va ser l'"època dels xalets i dels mercedes" com algú em deia conversant just el dia abans que començaren els bloqueigs als ports. Però augmentar la pressió sobre el peix a les costes només va fer que s'accelerara el final de les captures i el desastre en el sector.

El govern espanyol, tant el d'ara com els d'abans, també ha comès errors en aquest tema. Per una banda, la tantes vegades anomenada reconversió del sector pesquer mai ha tingut lloc. Per una altra banda, en l'actual crisi del combustible, el govern actual i la ministra del ram han tingut un protagonisme desafortunat. Amb la vaga que van realitzar els transportistes unes setmanes abans es va arribar a un acord rapidíssim. Quasi sense adonar-nos ja havien arribat a un acord molt satisfactori per al transport i amb un potencialment negatiu futur efecte sobre l'IPC. Amb els pescadors el Ministerio ha estat molt més intransigent degut a la poca importància en l'economia del sector pesquer, a més de a la mala gestió de la protesta per part dels propis mariners i armadors.

Per una altra banda, tots hem pogut notar la total indiferència

del Govern Valencià front a les reivindicacions dels pescadors (al menys durant les mobilitzacions). Aquesta falta de posicionament ha estat evident, per exemple, en la manera en que Canal 9 i els mitjans, afins al règim, han tractat les informacions sobre l'aturada o en la manifesta falta de declaracions dels membres del Consell.



Sembla que Camps i Gonzalez Pons han estat aquests dies més preocupats pels tancs catalans que a l'altra banda del riu Sénia esperaven per a instaurar per la força els Països Catalans. A més, no podien aplaudir unes accions que anaven en la línia de perjudicar greument la indústria exportadora valenciana (cítrics, taulell, moble...).

Els vaguistes s'ho han jugat tot a una carta molt difícil i han perdut. No han obtingut les seues reclamacions i a més les accions de bloqueig han tingut uns efectes negatius. Han empitjorat les relacions internes del col·lectiu, fins al punt de donar-se peticions de dimissió creuades. També s'han vist afectades les relacions del sector amb els distribuïdors i venedors de peix que, al cap i a la fi, són els seus clients. A més, també s'han creat conflictes amb

importants sectors productius de l'economia valenciana, amb l'autoritat portuària i amb l'administració central. Com afectarà el que va passar la setmana passada en futures negociacions, reivindicacions o maniobres en que el sector es troba implicat?

A aquesta situació s'ha arribat per una gestió incorrecta de la vaga. Aquesta vaga no ha estat una vaga de mariners, si no d'armadors. Els propietaris de les barques tenen unes naus d'una grandària mai vista en la Mediterrània, grans consumidores de combustible, necessitades de molts tripulants i, en molts casos, amb moltes lletres per pagar al banc. Els mariners havien d'anar a l'atur si els seus caps tancaven temporalment l'empresa. Encara que pot ser són els que tenen més dret a protestar. Pensem també en el sistema de repartiment dels guanys entre l'armador i els mariners, molt qüestionable.

En canvi no s'ha situat com una reivindicació en aquesta vaga. A més, els mariners han anat a la vaga sense cap mena de reserva econòmica que, com a col·lectiu, els poguera servir per a mantindre als mariners aturats i les seues famílies, a més d'afrontar les possibles multes i sancions que l'activitat vaguista puga comportar.

Així doncs, el futur del sector pesquer queda més que mai en una posició molt difícil. Els propis implicats -mariners, però sobre tot armadors- no estan sent capaços de superar aquesta situació ni de fer propostes de canvi i cauen en la reivindicació de demanar ajudes i subsidis. Calen solucions molt ben medidades per assegurar la viabilitat econòmica d'aquest sector. La manera de treballar fins ara ha donat mals resultats i s'han de buscar de noves.

Tots els Sants i panellets

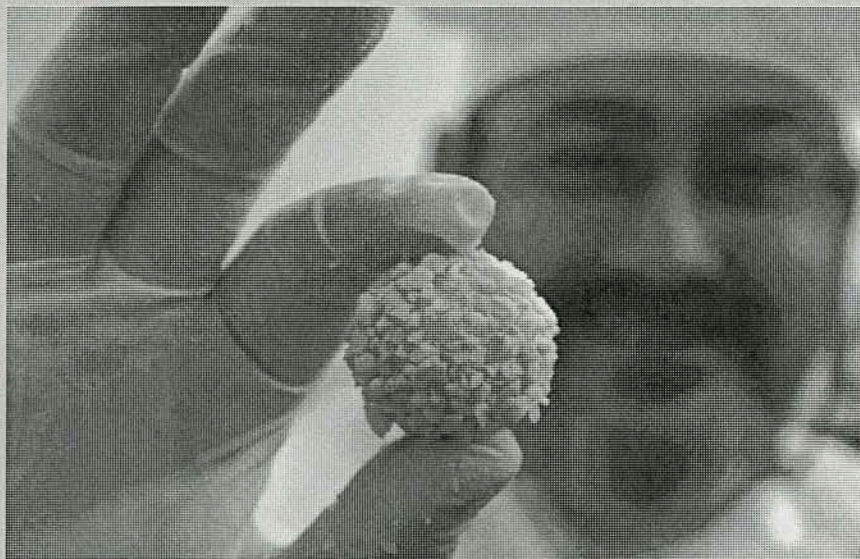
text REDACCIÓ

La Festa de Tots els Sants determina l'inici del cicle de la terra: després de l'abundància i les collites de l'estiu, ve el repòs, la mort aparent de la naturalesa. Nombrosos ritus s'han lligat a La festivitat de Tots els Sants, però potser un dels més curiosos dels quals han arribat fins a nosaltres siguin "els panellets", una tradició que entronca amb el costum de celebrar banquets funeraris.

En el Parador de Turisme de Benicarló s'ha pogut gaudir aquests dies de la mostra de dolços de Tots els Sants. Procedents de diversos convents, pel preu de cinc euros s'oferia la possibilitat de degustar aquestes delícies. Sospirs de monja, rovells de Sant Leandro, pastissos de cabell d'àngel, pa de Sant Antoni i altres noms igual de suggeridors convidaven a

prendre seient i gaudir dels dolços típics d'aquestes dates. En el col·legi Francesc Català, els xiquets es posaren aquests dies mans a l'obra i es convertiren en cuiners. Ajudats per algunes mares, coneixien de prop la fabri-

cació dels panellets. Les seves manetes treballaren inquietes en l'elaboració dels dolços, que disposaren en una safata llests per anar al forn. Divendres era l'hora de menjar-se'ls i gaudir a més de la castanyada.



El cap de cuina del Parador mostra un dels panellets recent fets

Cementiris molt concorreguts

text NATÀLIA SANZ

El Cementiri Municipal de Benicarló va registrar una afluència massiva des de primeres hores del matí. Els benicarlandos van acudir a dipositar flors i a recordar als seus sers volguts en el dia que la litúrgia cristiana dedica a la seua memòria. Hereva de la festa pagana dels morts, la tradició assenyala que les tombes siguen decorades amb flors fresques. A Benicarló, el cementiri s'obria profusament adornat. Dia de record per als que ja no estan, els visitants van honrar la seua memòria amb una visita emotiva i un ram de flors.

El dispositiu especial de vigilància de Guàrdia Civil i Policia Local va regular el tràfic en l'encreuament de la N340 amb el camí que condueix al cementiri benicarlando. El cementiri municipal, situat al costat de la N340 i sense un túnel subterrani d'accés des de la ciutat, va registrar al llarg de tota la jornada un elevat volum de visites de ciutadans que volien recordar als seus difunts. La Guàrdia Civil de Trànsit és l'encarregada tots els anys de realitzar talls intermitents en la



N340 per a facilitar el pas de què desitgen accedir al cementiri. Per la seua banda, la Policia Local regula el trànsit pels carrers de la ciutat que donen accés al cementiri i, en la contornada del mateix, establint un vial d'entrada i un altre d'eixida per a impedir que els talls en la nacional provoquen problemes de trànsit.

Fronteres

text JOAN HERAS

Un dels records que malgrat els anys conservo amb nitidesa d'aquella meua escola dels primers setanta és la sorpresa que ens produïa contemplar aquells enormes mapes d'Àfrica, penjats davant la pissarra, amb unes fronteres perfectament i eternament rectes. La intuïció ja ens deïa que aquella perfecció rectilínia no podia ser real: una cosa és pautar els continents i el planeta amb uns eixos paral·lels i perpendiculars per tal d'establir latituds, però una altra cosa és que els límits de les diverses comunitats humanes fossin tan matemàtics. El mestre, però, ens aclaria la qüestió: aquelles fronteres no les havien decidit els qui vivien allà sinó que les havien determinat aquells que colonitzaren les terres i que dividint-les així els resultava més fàcil repartir-se-les i explotar-les. Aquella tarda freda i trista d'hivern, mentre la pluja queia monòtonament rera els vidres de la classe, vam entendre que això de les fronteres dels països tenia molt poc a veure amb la naturalesa, amb la geografia, i molt a veure amb les decisions dels qui manen.

Amb el pas dels anys hem anat observant com els conflictes territorials o determinats processos polítics han fet canviar moltes fronteres. Els fabricants dels atlas han d'estar a l'aguait dels processos polítics per tal de poder tenir ben actualitzats els seus mapes.

Les fronteres estableixen una divisió, una separació entre un dins i un fora, entre un nosaltres i els altres. Però què o qui ha determinat quina és la ratlla divisòria pot donar a la frontera un sentit molt diferent: una demarcació pot ser necessària - i sovint poc precisa- com a forma d'i-

dentificació de l'individu amb un territori, amb una forma de vida, amb una llengua (poble, comarca o país); un límit molt precís que determina l'àmbit d'influència política d'un estat; un territori sotmès a interessos polítics o econòmics ben explícits -per conquerir noves zones, per accedir a l'aigua o altres recursos naturals-, etc. És evident, per tant, que hi ha fronteres de molts tipus, fronteres que estableixen una ratlla dibuixada amb sang, amb tristesa, amb una utilitat pràctica, amb una intenció d'explotar ben clara.

No puc deixar de pensar en dues fronteres que m'han impressionat d'una manera especial: recentment tots hem vist la frontera brutal que en forma d'un reixat i amb un suport militar impedeix que centenars de persones que provenen de regions subsaharianes puguin accedir a un mínim de dignitat; i des de fa molts anys el poema de Pere Quart, *Corrandes d'exili*, que explica com va ser de trist creuar la ratlla de la frontera camí de l'exili l'any 1939 perquè el feixisme s'havia instaurat violentament a l'Estat espanyol.

Però voldria comentar una frontera més quotidiana i més propera en l'espai i el temps. Sempre m'ha sorprès la precisió absoluta de delimitar, per exemple, això que en diuen províncies. Aquesta partició territorial, que respon a una voluntat de control polític i militar per part d'un estat central, cau com una imposició estranya, quasi extraterrestre, damunt de realitats socials que tenen una tradició unitària en la forma de vida, en les relacions familiars i comercials, en certs costums i festes, en la manera de parlar, etc. En un determinat punt de la carretera un rètol ens informa que des d'aquell precís moment hem deixat de ser a la província de Tarragona i entrem a la província de Castelló. I aquest

pas té unes conseqüències pràctiques evidents: es canvia de governants, d'àmbit d'influència de marcs normatius, d'administració.

No cal dir que en aquest punt quilomètric es produeix un fet encara més rellevant: es passa la "frontera" entre això que en diuen una comunitat autònoma i una altra. ¿Però aquesta frontera pot ser real si hi ha una relació clara i a diversos nivells entre els pobles i les ciutats d'una banda i de l'altra de la ratlla? Evidentment hi ha qui té molt interès a remarcar el caràcter de frontera perquè vol separar i allunyar allò que tradicionalment i de forma quasi natural és similar. Però també hi ha elements que sembla que van més enllà de les delimitacions frontereres i s'ajusten més a resoldre necessitats de la realitat unitària entre una banda i l'altra. Penso, per exemple, en la Taula del Sènia i en el fet que des de l'estiu passat RENFE ha decidit posar dos trens regionals diaris que enllacen València i Tortosa. Aquestes dues iniciatives són un exemple que demostra que hi ha necessitats comunes que requereixen unir esforços i facilitar comunicacions entre una banda i l'altra de la ratlla.

Potser si anem desdibuixant fronteres absurdes i arbitràries, aquelles fronteres que volen remarcar diferències, i ens quedem amb aquelles petites i discretes fronteres, lligades a proximitats físiques i d'utilitat pràctica, a percepcions sentimentals o a voluntats culturals i lingüístiques, molt probablement les úniques fronteres que tenen un sentit, estic convençut que ajudarem a anar definint un món més plural, fonamentat en el respecte de la diferència i, per tant, un món més divers i just i solidari.

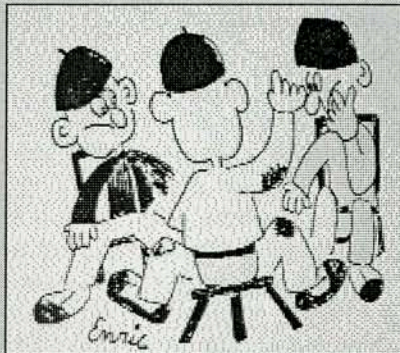
El Benicarló 'underground'

text LA COLLA DE TAFANERS

Anem directe a la feina. Amb tanta història de si cal reformar la constitució per l'estatut català o no, ara resultarà que sí, que cal reformar-la. Però per la filla dels prínceps, Elionor, que amb la llei Sàlica a la mà hauria de veure com només es quedaria com infanta. Tanta constitució, tanta història i resulta que la nostra és més masclista que masclista. Les dones, al darrera de la processó, com manen els cànons. I això no ha anat mai contra la consti, que diu que no es pot discriminar a ningú per raons del seu sexe!

I ficats a reformar la consti, molts veïns de la nostra ciutat ens han indicat que esperen amb fruïció aquest canvi, a veure si a ells també els toca una mica (com tot ve del mateix ram), i l'adrecen amb un poc més de gust: lleven la pastera, fiquen bona cosa d'arbres autòctons, arreglen el paviment i eliminen les estalactites del soterrani. Ah, i m'oblidava, la furgona eixa de la Generalidad Valenciana aparcada al damunt i que controla la contaminació des de fa unes quantes setmanes. No queda massa bé, estèticament parlant. I de camí el rètol de festes, que ja han passat prou dies. De tota manera com dèiem la passada setmana, a no ser que el deixen per Nadal. Però després que li canvien l'any, a veure si al 2006 encara estarem al 2005.

Sempre ho diem però no en fem cas. I és que alguns de nosaltres som una mica masoques i hem tornat a un altre ple. I collons quin ple (perdoneu l'expressió, però s'ho mereix). Mundo fent d'alcalde putatiu (no confongueu l'expressió que ja us veig vindre), esmenant-li la



plana a Escuder que es veu que anava amb presses i volia acabar tots els punts per la via ràpida, sense tindre en compte els procediments, mentre Mundo li ho recordava punt sí, punt també i, Sánchez, queixant-se que anava perdut amb tanta puntaualització. No, si ja ho hem dit mil vegades, això dels plens benicarlandos és tot un numeret, com els del la crònica dels del futbol de la setmana passada. Vinga, ara a esperar l'assalt final del batalló de l'altra banda del Sénia. Us imagineu que faria el bròfec de Pons (Gonzalez) si ens conqueriren i passàrem a ser del Principat? Ens enviaria a la seua trup, amb Acebes i Zaplana ... al darrera, arengant el personal.

Esparverats, amb no massa felicitat, venien els mariners l'altre dia de Castelló, via marítima després de la vaga, això sí, amb l'orgull ben alt, cantant "venim de la guerra". Ací, eren rebuts per una multitud de familiars enfervorits, amb cridòria inclosa, ficant a parir la ministra del ram pel poc cas que els havia fet i demanant justícia. Només hagués faltat la música per acompanyar... la desfeta.

I damunt, empenyats per empenyats, tenen tota la raó del món, la llotja encara funciona a mig gas. Bé, només funciona allò que han pagat ells mateixos, la Confraria: la sala de subhasta i la fàbrica de gel. La resta està

esperant, segurament ... una altra inauguració. El que han de suportar aquesta gent. Damunt de putejats, a pagar el llit. Ja ens agradaria veure, ara, els polítics de torn vindre a oferir-nos tot el que els van prometre abans de les eleccions i ara ...

I parlant de promeses, hem escoltat al regidor del Medi i també al de Servicis (com li diuen ara) Municipals, que hem de reciclar; que hem de ficar el cartó als seus contenidors i no dipositar-lo fora. Això dia sí, dia també. Els recomano passar per davant del mercat, al carrer de correus i darrera de l'església de sant Bartomeu i que veien com estan de plens els contenidors blaus, eixos que recomanen ells reutilitzar, de cartons. Envaeixen les voreres i carrers sense cap mena de vergonya (la que no deuen tindre ells) i cap dels dos, com a responsables de tallar de soca-rel les conductes incíviques, fins ara, han fet no res per passar de les paraules als fets: multar les empreses, que saben quines són, per embrutar (com a mínim) la nostra ciutat. A veure si és nota que serveixen per a alguna cosa, a banda de cobrar, parlar i sortir a la foto.

Sabem que la salubritat, de vegades, en alguns llocs de menjar dona algun que altre problema, però aquest que ens van contar s'inscriu en la categoria d'allò que es podria denominar "llegendes urbanes". L'altre dia un comensal es va trobar entre les menges d'un plat oriental d'un restaurant també oriental d'ací del poble... un microxip d'aqueixos que fiquen als animals per localitzar-los. Bon profit.

Recomanen llançar l'aigua depurada

text NATÀLIA SANZ

La Conselleria d'Infraestructures ha recomanat a l'ajuntament de Benicarló que tire les aigües depurades per l'EDAR al riu per a evitar un sobrecost de les noves instal·lacions. Enric Escuder, alcalde de Benicarló, es va reunir la passada setmana amb el director general d'infraestructures per tractar el tema de la nova ubicació de la depuradora de la ciutat. En la mateixa, va exposar la decisió de traslladar l'emplaçament que l'anterior equip de govern havia triat "per considerar que quedava a menys de dos mil metres de la zona urbana de la ciutat" i així acomplir amb la normativa vigent. Segons ha explicat l'alcalde, el director general va considerar adequada la proposta però va recordar al màxim representant municipal que el procés administratiu ha de començar novament i que s'empraran "tres anys en l'estudi d'impacte ambiental i dos en l'execució".

El canvi d'emplaçament, d'altra banda, suposarà un augment en el

cost final de l'obra "perquè passem de cota 23 a cota 51" i serà necessària la construcció d'una nova estació de bombeig per a traslladar les aigües depurades fins a l'emissari submarí i d'un altre col·lector. Escuder ha exposat que estos canvis en el projecte original suposaran un sobrecost de dos milions i mig d'euros, més quaranta mil euros anuals en despesa d'energia elèctrica que consumiria la nova estació de bombeig. Aquesta despesa ha de ser assumida pel consistori, segons va exposar el director general al primer edil de Benicarló. No obstant, també li va indicar que "el cost es podria reduir en set-cents mil euros si les aigües una vegada depurades es tiren al riu perquè ens estalviaríem el col·lector de baixada a l'emissari submarí".

Escuder ha criticat esta proposta perquè ha recordat que l'estació serà capaç de depurar "entre deu i quinze mil litres per minut en temporada normal, arribant a tindre pics en el mes d'agost de fins a divuit mil litres". El primer edil considera que "el ministeri i la conselleria haurien d'iniciar actuacions

tendents a reutilitzar esta aigua". Així, ha assegurat que una vegada li projecte estiga en mans del consistori "es buscaran usuaris d'eixa aigua per a veure com la podem reutilitzar". Escuder ha recordat que les aigües depurades poden ser molt beneficioses per a ús en el reg agrícola "perquè té molta càrrega de nitrogen i urea". El primer edil de Benicarló ha restat importància a la factura que el consistori haurà d'abonar pel canvi d'emplaçament de la depuradora ja que considera que "suposa una millora en la qualitat de vida dels benicarlandos" al quedar ubicada fora de la zona urbana projectada en l'esborrany del nou PGOU. Cal recordar que la proposta de l'equip de govern és construir la depuradora d'aigües residuals al costat de l'AP7 i de l'actual abocador inert, una zona que queda a més de dos mil metres de nuclis urbans. D'altra banda, el tractament previst en la depuradora de Benicarló arriba només fins a un tractament secundari, la qual cosa la invalida per a l'ús de reg per tindre encara nombrosos contaminants i un alt contingut en sal.

Capítol 5

text JOAN RAÛL BURRIEL

20/10/2005 Dijous passat, el facultatiu va acabar tard de l'hospital i va afanyar-se a menjar un entrepà per assistir al monòleg de Carlos Ramos al Bosc del port de Benicarló. Es sempre d'agrair trobar un lloc i un temps per fer quelcom distint per una nit qualsevol i trencar la fastigosa rutina que ens arrossega a tots els mortals en la nostra complicada existència. Així el doctor es va poder trobar amb gent de la seva calanya, escoltar les crítiques que en Carlos llençava sense pietat i consolar-se ingerint uns quants Gintònics com Humprey Bogard a Casablanca i pensar que encara ens queda París...



Electrificaran tres sectors urbanístics

text NATÀLIA SANZ

IBERDROLA va firmar la passada setmana un conveni amb els ajuntaments de Benicarló i Peníscola per a subministrar energia elèctrica als sectors urbanístics de Corts Valencianes i Solaes, de la primera localitat, i Llandels II, de la segona. En l'acte de la firma, van estar presents l'alcalde de la localitat, Enric Escuder, l'alcalde de Peníscola, Andrés Martínez, i el Delegat d'IBERDROLA a Castelló, Fernando Vázquez.

El conveni consisteix en el subministrament a estos tres sectors d'una potència addicional de 40.000 kW, per a la qual cosa es preveu la construcció de tres noves línies de mitja tensió (20 kv) que partiran soterrades des de la subestació transformadora Benicarló. El pressupost per a dur

a terme estos treballs ronda els 900.000 euros i serà sufragat per les tres entitats. Entre les actuacions necessàries destaquen l'estesa de 36 quilòmetres de cable i la construcció en la subestació de les tres cel·les de què partiran les línies soterrades.

Estes línies, el cable del qual és el de major secció dels utilitzats per IBERDROLA, s'integraran en la xarxa mallada d'estos municipis, per la qual cosa contribuiran, a més, a millorar la qualitat de subministrament en els cascos urbans de Benicarló i Peníscola. Cal destacar que és la primera vegada que dos ajuntaments es posen d'acord per a compartir els costos de les línies necessàries per al desenvolupament urbanístic de les localitats. D'esta manera, s'aconsegueix un desenvolupament més racional de la xarxa elèctrica, s'abarateixen els costos

d'execució i es redueix al mínim l'impacte mediambiental en la construcció de les noves infraestructures. Enric Escuder i Andrés Martínez, alcaldes de Benicarló i Peníscola respectivament, han expressat la seua satisfacció per l'acord aconseguit amb la Companyia perquè suposa un benefici per al desenvolupament de les dos localitats. En el cas de Benicarló, permetrà dotar d'energia elèctrica a més de quatre-centes famílies que viuen encara amb llum d'obra, ja que el consistori va atorgar les llicències d'obres sense que la zona tinguera prou potència elèctrica per a abastir-les. A Peníscola, la nova línia es destinarà a una zona d'expansió urbanística en què s'estan construint nombroses vivendes i on estarà emplaçat el futur institut de la ciutat.

Massa camps de golf

text NATÀLIA SANZ

La proliferació de projectes de camps de golf en la comarca del Baix Maestrat està "totalment desproporcionada" respecte a les necessitats que puga haver d'estes instal·lacions esportives, ha assegurat el portaveu d'Apnal-Ecologistas en Acció, Enrique Luque, per la qual cosa, va dir, respon únicament a interessos urbanístics.

Luque es va mostrar especialment crític amb els ajuntaments perquè "estan aliens a tot, només volen ingressos per al municipi". Segons la seua opinió, caldria fer un estudi sobre si el sostre de població admet tants camps de golf, perquè, va dir, "no es pot construir un camp nou de qualsevol manera quan els

recursos són tan limitats, si ja hi ha un en Sant Jordi, caldrà potenciar eixe, que pot estar infrautilitzat". Així mateix, es va preguntar per què cal utilitzar com a ferramenta este tipus d'instal·lacions per a construir urbanitzacions. "Tal vegada amb un parell de camps en tot el Baix Maestrat és prou, la gent no jugarà al golf com si fóra l'esport nacional", va puntualitzar.

El portaveu ecologista va reconèixer que grups com el seu "molt poques cosa poden fer", perquè els urbanitzadors estan actuant amb la llei en la mà, va lamentar. En el nord de la província de Castelló hi ha previsions de camps de golf en Sant Jordi, Vinaròs, Benicarló, Xert, Alcalà de Xivert, Peníscola i Torreblanca. "Tant de camp de golf vindrà a ser com una devastació per totes les bandes", va afegir Luque.



Directora/ CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL CASTI-
LLO, TONYO FIBLA, JOAN GREGORI,
JOSEP M. SAN ABDON i RODOLFO
SERRANO

Edita
 Associació Cultural la Feram de Benicarló
 C/ Sant Francesc, 95
 Casal Municipal
 12.580 Benicarló Tel. 964.46.16.18
 FAX: 964.47.56.98
laveudebenicarlo@eresMas.com

Col·laboradors
 CUC, XAVIER BU
 MUSSOL, CARL
 JOSEP V. TAUS,
 SEGARRA, ROB
 Fotografies/ NAT

S'obri un futur incert a la mar

text NATÀLIA SANZ

Dijous passat, Francisco Gómez i Antonio Valladares abandonaven la vaga de fam que havien iniciat en suport als seus companys que estaven a Castelló tancant la bocana del port. "Es poden fer moltes coses per a lluitar pel sector" van argumentar a l'inici de la seua protesta. La seua acció ha arribat fins al mateix Parlament Europeu a Brussel·les, des d'on han rebut paraments de suport de companys que treballen des d'allí pel sector.

Antonio és de Cadis i acostuma a passar entre sis i set mesos fora de casa, embarcat com a patró de costa i pescant a Àfrica. La parada biològica que es realitza en aquella zona pesquera entre setembre i novembre ho va portar enguany fins a Benicarló, amb la intenció de guanyar un sou durant este temps. "I mira el que m'he trobat", lamenta. Té sis fills i en sa casa, l'únic sou que entra és el seu. Lluny de la seua família, ara ha de pagar sa casa i la dels seus, i encara no sap com ho va a fer. Paco té tres fills i és pescador

"de tota la vida". Casualment, també és de Cadis, però porta més de trenta anys vivint a Benicarló. Té tres fills, dos d'ells encara estudiant. La filla major i la seua dona estan en la desocupació. El mateix lloc en què ha estat ell durant deu dies. Perquè "si un



pescador no va a la mar, no cobra". La situació que es vivia en sa casa li ha portat a la vaga de fam. Paco recorda que "el mariner és ell i tota la seua família". En el cas de Paco, ha tingut la sort "de tindre un bon patró, que m'ha ajudat molt" durant el temps que ha durat la vaga. Altres companys, reconeix que han tingut pitjor sort. Antonio, per exemple, no ha

cobrat absolutament res. "Com es paguen les despeses d'una casa en esta situació?" es pregunten.

Encara que la situació abans de l'inici de la vaga del sector no era millor. Paco i Antonio ens expliquen que "un pescador estava cobrant entre quaranta-cinc euros a la setmana" quan en la mateixa temporada, altres anys portaven a casa "entre dos-cents setanta i tres-cents euros en una setmana". La crisi més profunda en la pesca diuen que va començar fa uns quatre mesos i que ningú des de llavors ha fet res per ells. Han arribat a reclamar l'ajuda de l'ajuntament de Benicarló "perquè també som benicarlandos i paguem els nostres impostos".

A pesar de les afirmacions de Salvador Orero, patró major de la confraria, continuen mantenint que ha d'existir un fons social d'ajuda per als pescadors en la pròpia confraria "i a Benicarló hi ha desaparegut". Després del cafè que ha posat punt i final a la seua sobra de fam, davant d'ells s'obri un futur incert. Cap dels dos s'aventura a augurar el que passarà a partir d'ara.

laveudebenicarló

canvia d'adreça electrònica

Des d'ara:

laveubenicarlo@terra.es

PERE BAUSÀ, J.COS, EL
RRIEL, NATALIA SANZ, EL
ES LLUCH, RAMON PARÍS,
TOLITO, JORDI MAURA, G.
ESPIERRE I EL SAMARUC
ALIA SANZ I JUAN CARLOS
COSTA

Administració, subscripcions i publicitat/
964.82.84.68

Disseny/ © COPISTERIA GRÈVOL

Dipòsit legal/ CS-193-2004

Imprimeix/ GRÈVOL.

SANT BLAI N. 2 12580 Benicarló

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies.

Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

laveudebenicarlo

Història viva del periodisme

Llibres

text JOSEP MANUEL SAN ABDÓN

JOSEP PERNAU. Memòries. D'Arbeca a l'Opus Mei. Edicions La Campana. Barcelona. 2004

Josep Pernaú forma part de la història viva de la premsa a Barcelona, porta cinquanta anys a la professió, ha format part de set redaccions diferents i n'ha dirigit quatre, i hi ha publicat més de 5000 columnes sota el títol "Opus Mei" a El Periódico.

Pernaú forma part de la generació coneguda com a xiquets de la guerra, i les seues memòries comencen recordant la seua infantesa a Lleida i com al set anys la Legión Cóndor la va bombardejar, en aquell bombardeig va morir el seu pare. Una foto emblemàtica d'aquell esdeveniment es déu a la càmera d'Agustí Centelles, una dona plora davant del cadàver d'un home, són els pares del periodista.

En els difícils anys de la postguerra Pernaú estudia Magisteri, i obté el seu primer destí com a mestre a Durro, un poble perdut a la Vall de Boí, allí roman dos anys. Un matí llegint el periòdic "La Mañana" se n'assabenta que a Barcelona s'ha obert una escola de periodisme, com que té estalviats alguns diners decideix matricular-se, prompte començarà a treballar en "El correo catalán", ja que té al subdirector com a professor. En aquella escola es

donava el cas que per a obtenir el títol s'havia d'estudiar l'últim curs a Madrid, i des d'allí enviarà cròniques al rotatiu barceloní.

Després de la seua estada al Correu, passarà a formar part de l'equip fundador del "Tele/eXpres", el primer intent de fer un periòdic liberal amb criteris professionals, que amb el temps acabaria frustrant-se. Després dirigirà el "Diario de Barcelona", el popular Brusi, el periòdic sota la seua direcció es converteix en

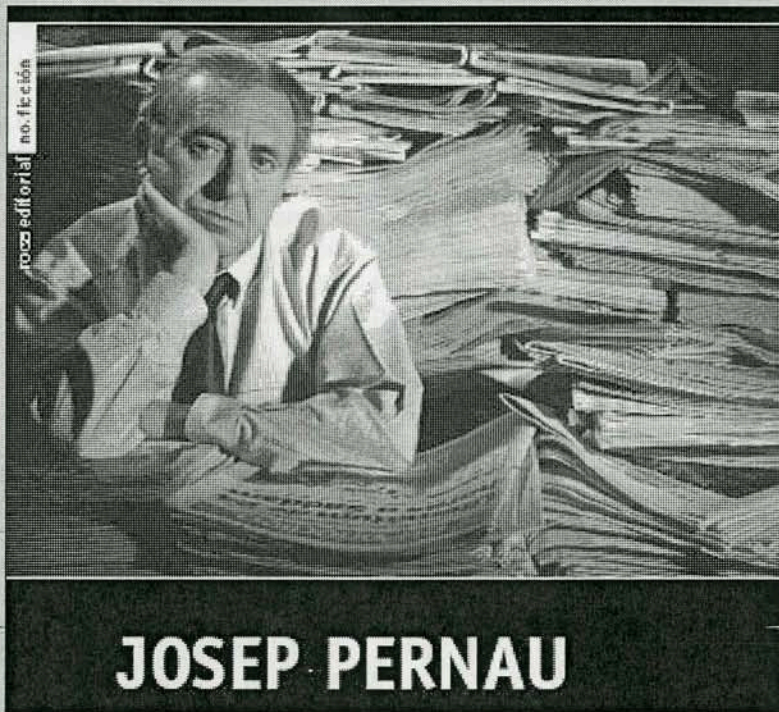
una editorial, però que va acabar arruïnat. Quan es va crear "El Periódico de Catalunya" va entrar a formar-ne part de la redacció, on ha estat de manera ininterrompuda, llevat d'un breu parèntesi en què va dirigir la reaparició del "Diari de Barcelona" en català, i en el que encara continua escrivint una columna diària.

El llibre està farcit d'anècdotes de tots els mitjans en què ha treballat, és també un crònica de les vicissituds polítiques de l'època,

així que com de la lluita dels periodistes per a dignificar la professió, ja que Pernaú ha estat sempre en primera fila en diverses associacions professionals. I acaba el llibre assenyalant alguns dels canvis que ha observat en la professió al llarg del mig segle que l'ha exercida, en citarem alguns, per exemple les empreses estan més professionalitzades, la pressió dels polítics és més subtil, a les redaccions es xerra poc des que s'han informatitzat i els perio-

distes xafen menys el carrer, més pendents dels fax i dels correus electrònics, i també lamenta la desaparició els reportatges ara desplaçats als suplementos dominicals.

Les "Memòries" de Josep Pernaú és una lectura deliciosa per les mil històries que conta, i és imprescindible per a conèixer la història d'aquells que cada dia ens la conten.



JOSEP PERNAU

un mitjà progressista, però acabaria també frustrant-se pel xoc amb el propietari, Josep Maria Santacreu, l'home de Fraga a Catalunya. Dirigirà després "Destino" on tindrà com a empresari a Jordi Pujol. La seua història com a director continuarà a "Mundo Diario", un periòdic que va formar part del grup Mundo de Sebastian Auger, un empresari megalòman que va arribar a tenir quatre periòdics, un setmanari i

Agermanament amb Ladispoli

text NATÀLIA SANZ

Benicarló estreitarà els llaços d'agermanament amb Ladispoli. Les dos corporacions s'han mostrat interessades a fomentar els intercanvis entre associacions culturals de les dos ciutats. José Luis Guzmán, portaveu de l'equip de govern, ha detallat que "s'està estudiant veure de quina manera col·lectius de Benicarló vagen a Ladispoli per mitjà d'acolliment en famílies o un altre tipus de sistema". Esta relació permetria que les ciutats no sols es relacionaren a nivell oficial durant els actes de celebració de les seues respectives festes de la carxofa, que és el motiu pel qual es van agermanar. D'altra banda, els italians també han ofert als benicarlandos entrar a formar part d'una xarxa internacional d'intercanvi que engloba ciutats alemanyes, belgues, franceses, poloneses i angleses. És busca fomentar les relacions culturals entre ciutats europees, per mitjà d'un conveni de col·laboració entre ajuntaments. El conveni que els italians tenen amb estos consistoris europeus serà remès al benicarlando per al seu estudi.

La relació entre els ajuntaments de Benicarló i Ladispoli va nàixer arran de la coincidència del cultiu de la carxofa en ambdós localitats. Els italians celebren, com el consistori benicarlando, una festa a esta hortalissa, ja que és un dels productes que permeten la promoció



turística de les ciutats. Per este motiu, delegacions oficials realitzen un intercanvi que permet l'assistència a este esdeveniment. Ara, els dos consistoris han decidit que ambdós ciutats tenen molt més que oferir-se i han decidit que les seues bandes de música, cors, atletes i la resta d'entitats socials i culturals de la ciutat poden arribar a conèixer-se més a fons. En este sentit, el consistori benicarlando ja ha iniciat els primers contactes amb diferents col·lectius de la ciutat per a veure si estrien disposats a oferir les seues cases per a facilitar els seus intercanvis. La premsa ja ha decidit que sí.

Jornades 'Comerç i dona' al Mucbe

text NATÀLIA SANZ

Benicarló acollirà una de les sessions de les Jornades "Comerç i Dona". Organitzades pel Consell de Cambres de Comerç de la Comunitat Valenciana a través de les Cambres d'Alacant, Alcoi, Castelló, Oriola i València i promogudes per la Conselleria d'Empresa, Universitat i Ciència de la Generalitat Valenciana amb el suport del Fons Social Europeu, aquestes jornades tenen per objectiu crear un fòrum d'opinió en l'empresa comercial valenciana i en la societat en general, que potencie la incorporació de la dona als llocs directius de les empreses de la distribució comercial.

La jornada a Benicarló tindrà lloc el 8 de novembre al Museu de la Ciutat (MUCBE) i està dirigit a comerciants, dones i homes que vulguen conèixer productes i serveis innovadors relacionats amb la direcció i gestió de botigues, formació comercial, recursos humans i atenció al client des de l'òptica del comerç minorista. La assistència és gratuïta prèvia inscripció.



El contenidor groc (i 2)

Els residus d'envasos han esdevingut en poc de temps una fracció molt important dels residus urbans. La seva regulació ha sigut l'objecte de directives legals europees transposades a la legislació de l'Estat. La llei estatal 11/97 d'Envasos i Residus d'Envasos optà, com molts altres estats de la Unió Europea (UE), per l'anomenat model dual. Es proposen dues opcions de gestió: el Sistema Dipòsit, Devolució i Retorn (SDDR) i el Sistema Integrat de Gestió (SIG). Al SDDR es cobra als consumidors una quantitat que es torna amb la devolució de l'envàs reutilitzable. El SIG és una corporació privada que gestiona els residus d'envasos de les empreses adherides. Aquestes paguen una quota perquè els seus envasos duguen un logotip d'identificació d'un SIG. La llei d'envasos té com objectius promoure la prevenció en la producció de residus i la reutilització d'envasos. Determina que, per a l'any 2003, s'havia de recuperar entre el 50% i el 65% i reciclar entre un 25% i 45% del pes total dels envasos comercialitzats.

Ecoembes és el SIG que s'encarrega de la gestió dels envasos amb una fletxa enrotllada com logotip (punt verd) i que dipositem als contenidors grocs. A 2001, fou responsable de 1703416 tones (Tm) d'envasos i recuperà, gràcies a la col·laboració dels ciutadans, un 46,7% d'ells. A 2004 es gestionaren 1886646 Tm i es recuperaren el 62,4%. Els percentatges de residus d'envasos reciclats foren de 33,6% a 2001 i de 47,3% a 2004, la resta dels recuperats foren valoritzats energèticament. Aquestes dades constaten l'acompliment dels objectius de la llei 11/97 d'Envasos. Però aquestes dades indiquen que anem pel bon camí? En tres anys la quantitat de residus d'envasos ha augmentat prop del 10% i gran quantitat d'ells continuen anant a abocadors controlats o no. A 2004, dels controlats per Ecoembes, 709030 Tm anaren directament a l'abocador. La valoració energètica consisteix en la incineració a una tèrmica o cimentera dels residus d'envasos emprats com a combustible, generant un 30% en pes de cendres, un residu qualificat com perillós. Si a 2004 es van valoritzar unes 286012 Tm, unes vuitanta-sis mil tones de cendres van fer punta als abocadors. El reciclatge consisteix en la recuperació de materials del residu mitjançant transformacions que no inclouen la incineració. El reciclatge no és un procés eficient al cent per cent i sol produir també un refús que va a l'abocador. No anem molt desencaminats si afirmem que prop del 50% del residus gestionats per Ecoembes acaben a abocadors. I, possiblement, l'increment de recuperació de residus els propers anys -més contenidors grocs i major implicació dels ciutadans- a dures penes podrà compensar l'increment de residus d'envasos que s'està produint any rera any. A més a més, aquest sistema no ens surt de franc, el consumidor paga en el preu d'un producte el seu reciclatge. Per exemple, la

gestió d'una llauna de 33 cl ens costa 0,14 cèntims d'euro (c€), un brick de llet 0,57 c€ (prop d'1 pesseta) i 0,09 c€ el "potet" del iogurt. Amb Ecoembes i el contenidor groc, no s'ha acomplert l'objectiu principal de la llei: la prevenció o reducció de residus d'envasos. Ecoembes gestiona prop del 90% dels envasos que es comercialitzen, el SDDR -opció que si evita residus- té una presència testimonial. La pressió dels sectors de l'emballatge i de les grans superfícies comercials han afavorit l'expansió i triomf del contenidor groc. El reciclatge no redueix els residus, evita que vagin a l'abocador.

El primer país amb sistema dual, punt verd i contenidors grocs, fou Alemanya. Allí si que ha funcionat: es reciclen prop del 80% d'envasos i el seu creixement s'ha detingut. Nous impostos sobre els envasos d'un sol ús, afavoreixen el SDDR d'envasos reutilitzables.

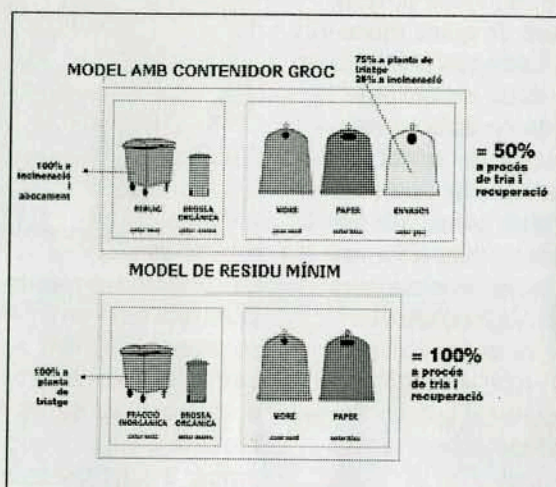
La nova norma europea sobre envasos, la Directiva 2004/12/CE introdueix una sèrie de modificacions a l'anterior. Entre altres, uns nous objectius de recuperació, que passen a ser de 60% i de reciclatge de 55% a 80%, abans

de 31 de desembre de 2008. Aprofitant la necessitat de fer una nova llei d'envasos estatal, partits d'esquerra i organitzacions ecologistes demanen que la futura norma afavoreixi els envasos reutilitzables. Es denuncia que l'Estat Espanyol feu la interpretació menys sostenible de tota la UE amb l'anterior directiva d'envasos. A veurem amb aquesta.

Una experiència molt interessant és la de "Residu Mínim", engegada ja fa uns 10 anys per una colla de poblacions de les comarques catalanes del Penedès, Garraf i Vallès. En aquest sistema s'elimina el contenidor groc i el de recollida "en massa", i són substituïts per un de fems o deixalles inorgàniques. Disposen d'un contenidor de restes orgàniques que nosaltres ja deuríem de tenir a les voreres. Es pretén afavorir la recollida selectiva de les restes orgàniques pel seu reciclatge i l'obtenció d'un compost orgànic de qualitat. El fem inorgànic és portat a una planta de triatge on es separen les diverses fraccions. No es dona opció al ciutadà a "no separar" els residus, per la qual cosa calen campanyes molt intenses d'educació ambiental. Els avantatges són múltiples: es reciclen prop del 70% dels residus, és més barat pels ajuntaments, més senzill pels ciutadans, hi ha menys contenidors al carrer i cap fracció recollida va directament a l'abocador o a la incineració.

L'objectiu principal ha de ser la reducció de residus i, en segon lloc, que s'incineren o dipositen als abocadors la menor quantitat possible. Els SIG i el contenidor groc no són un bon mitjà per aconseguir-ho. I les empreses del sector fent l'agost.

Pere Bausà



Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista, el 507

text EL LECTOR

He de reconèixer que la setmana passada els va sortir una revista redona, truculentament redona i molt adient a aquestes dates que hem passat dedicades als difunts i a les seues ànimes. Comencen amb una il·lustrativa portada sobre la primera malaltia de la nostra comarca i acaben amb un no menys aclaridor informe sobre les reformes realitzades al cementeri municipal. Magnífic. Quant de missatge subliminal. Ara que, coneixent-los com els conec, estic convençut que no ho han fet volent.

A mi però, tot i impressionar-me i sorprendre'm les dades del tema de la setmana, el que més m'ha colpit de La Veu de Benicarló ha estat la fotografia que hi ha a la pàgina setze. S'hi pot veure una senyora tapant-se la cara amb un exemplar de la seua revista a la plaza de la Revolució de l'Havana i a sobre un text on diu: "La Veu arriba lluny, molt lluny". Anem a pams i diem a les coses pel seu nom. La iniciativa aquesta de retratar-se amb un exemplar de revista en algun lloc més o menys llunyà o fins i tot exòtic no és seua. En un altre setmanari local fa temps que el personal envia instantànies de gent feliç per aqueixos móns del Senyor exhibint amb goig i desimboltura algun número d'El Dissabte. I això és així. Vostés, poc originals, pretenen plagiar tan original iniciativa propagandística però ho fan d'una manera diguem-li molt sui generis. La senyora en qüestió, lluny de mostrar-se ufanosa i radiant, es protegeix el rostre amb La Veu de Benicarló. No cal dir que són molts els dubtes que m'assalten a l'hora de trobar una explicació a aquesta actitud d'ocultació. Els possibles arguments que se m'acuden em menen indefectiblement cap una resposta: la dona se'n

dona vergonya. Vergonya de què, em pregunto. Podria ser que es tractara d'una lectora habitual de La Veu de Benicarló i hom sap que això de manifestar en públic que es lliges aquestes pàgines està mal vist en determinats cercles de la societat benicarlanda que saben que des d'ací s'incita al desmembramiento. També resulta versemblant que aquest pudor facial l'haja causat l'espai en què es va captar la imatge. És comprensible. El Che Guevara i Fidel Castro tenen molt mal cartel arreu de l'univers, de fet, al president cubà no el suporten en públic més que Maradona i Manuel Fraga, ahí es nada. Si per se ja no és políticament correcte llegir La Veu de Benicarló, encara ho és menys llegir-la al bressol del darrer reducte comunista de les amèriques i, a més, jugar-se el físic ensenyant el careto. Comprensible, ben comprensible, insisteixo. Ara que jo em decanto per pensar que la foto no es tracta més que d'un muntatge maldestre que acabarà tenint continuïtat com allò dels quintos del 68. Algú anirà posant la silueta femenina amb el rostre ocult cada vegada en un entorn diferent. Avui la plaça de Tiananmén, demà la calle de las Sierpes i despúdemà, per exemple, l'entrada de la clínica Ruber de Madrid amb tot d'infantetes i princepets voltant-la. No som ningú.

El govern municipal continua amb la seua queixa per la situació de l'ensenyament a Benicarló. Això ja sembla la cançó de l'enfadós. Passen els cursos, els anys, les legislatures i seguim com estàvem. Molt pitjor de com estàvem. Barracons -qui hi deu fer negoci?-, saturació, sobresaturació... Les escoles cada dia més plenes i cada dia amb més immigrants i amb menys mitjans per atendre la seua necessària integració al sistema educatiu. Molt de compte perquè si no es prenen les mesures neces-

sàries perquè s'incorporen amb condicions tots els nouvinguts -no ja només a l'escola sinó a tots els àmbits de la societat- la situació ens petarà als morros. De bona veritat li ho dic, senyora Garcia, pateixo perquè no tornen aquelles aules de fa anys improvisades als passadissos de les escoles amb cinquanta alumnes, però pateixo més encara quan comprovo que no s'inverteix prou a aconseguir que tota la juvenalla que arriba al nostre poble s'hi pugui integrar amb les condicions adequades al més aviat possible. I ho veig fotut de veritat.

Als homes de la mar els han posat un pedacet i au, cap a casa. No s'ha fet més que allargar l'agonia unes quantes setmanes, a tot estirar uns quants mesos. Això del petroli no ho para ningú. Tardarà més o menys, però no hi ha solució. M'ha sorprès, pel que he llegit en la seua revista, que les crítiques de la marineria anaren adreçades en exclusiva cap a ZP i la ministra Espinosa. No ha dit ningú res -o jo no ho he sentit enlloc- de les facilitats que dona l'administració valenciana amb les piscifactories o ningú s'ha queixat que fa més de dos anys que entra peix d'altres mars a preus sense competència. Que es preparen Zapatero i companyia perquè ara començaran a fer cua els llauradors, i els taxistes, i els viatjants de comerç, i els restauradors que els han apujat el gas i la llum, i... En aquest poble, com Hugo del Arco, portem no sé quantes fil·loxxeres i les hem superades, no podem ara?

Esdevé un tòpic totes les setmanes, però és cert. Se'm queden moltes coses a contar-li.

L'ESPIFIADA DE LA SETMANA.

No en trobo cap. Només una apreciació. A Benicarló a qui es guanya la vida agarrant peix amb una barca li diem "mariner".

Alumes de CP Francesc Catalan a la Serra d'Irta



El passat 14 d'octubre van vindre unes monitores del Parc Natural de la Serra d'Irta, que es deien Sònia i Mònica i ens van explicar com era la vida al Castell d'Alcalà de Xivert, ja que el dia 17 havíem d'anar a visitar-lo.

També vam fer unes fitxes sobre els litres d'aigua que gastem diàriament i ens van passar unes diapositives sobre la zona del parc natural del castell d'Alcalà. El dilluns 17 d'octubre vam anar a visitar el castell, així quan vam arribar amb l'autobús a Alcalà ja ens estaven esperant les monitores del parc i només baixar del vehicle vam començar a caminar fins a la muntanya on hi ha el castell. La caminada ens va durar una hora i mitja per recorre tres quilometres i mig de forta pujada, alguns es van cansar més que altres, per això a mig camí vam descansar una mica i després vam continuar caminant per un sender fins a

dalt de tot del castell. Mentre caminàvem les monitores ens anaven explicant coses de la flora i la fauna del parc natural d'Irta.

Quan vam arribar dalt de tot vam esmorzar, mentre les professores anaven a preguntar si podíem visitar-lo perquè l'estaven restaurant. Quan vam acabar de menjar les monitores van fer quatre grups: blau, groc,

roig i verd. Els grups blau i groc se'n van anar amb Isabel i Leo a visitar el castell i els grups roig i verd es van quedar amb Sònia a jugar als missatgers, és a dir per a saber com es passaven els missatges en l'època que estava habitat el castell, sobretot quan s'apropava algun enemic. Després vam canviar d'activitat, i el nostre grup va anar a visitar el castell, allí Isabel i Leo ens van explicar com vivia la gent del castell a l'edat mitjana, però com que estaven excavant-lo no el vam poder vore tot. Quan vam tornar on eren els altres grups vam dinar a la "pollera" el lloc on rentaven els animals abans d'entrar al castell i després van estar jugant una bona estona fins que va ser l'hora de tornar a baixar caminant fins Alcalà on ja ens estava esperant l'autobús.

A l'escola vam arribar a les quatre de la tarde. El dia següent a primera hora van tornar a l'escola les monitores del parc, primer vam parlar sobre l'excursió al castell d'Alcalà i després vam fer unes quantes fitxes sobre l'aigua, per comparar la que gastem ara a l'escola i la que gastaven els habitants del castell d'Alcalà. Van ser unes activitats divertides i que ens van ensenyar moltes coses.

Alumnes de sisè: Dunia, Cristina, Miriam i Elena.
CP Mestre Francesc Catalan

El PP vol més Benemèrita

El Partit Popular de Benicarló ha demanat més dotació de Guàrdia Civil per a Benicarló. Esta era una de les mocions que passava pel ple ordinari del mes d'octubre per a la seua aprovació. Els populars van argumentar la seua proposta assegurant que "la Guàrdia Civil està infradotada i sense les millores i ampliacions necessàries resulta insuficient per a garantir la nostra seguretat". En este sentit, recordaven que el quarter de Benicarló dona servei a diversos pobles de la comarca, una zona turística que compta amb un elevat nombre de població. Així, per mitjà de la moció pretenien sol·licitar al govern espanyol "que incremente les partides d'inversió en la Guàrdia Civil" així com el nombre d'agents destinats en la comarca i l'ampliació del lloc de Benicarló.

L'equip de govern va tatxar la moció de "cínica". José Antonio Sánchez, portaveu del PSPV, va recordar als populars que el nombre de delictes durant els anys que van governar van augmentar i que en estos moments "estan disminuint". Sánchez va basar la seua argumentació en les dades de subdelegació del govern corresponents als últims anys. A més, va acusar als populars de "crear una alarma social innecessària". Francisco Flos, portaveu dels populars, va informar que "el malestar en la ciutat és molt gran perquè hi ha hagut robatoris en diversos domicilis últimament" i va assegurar que "les dades a la gent no li interessien". Des de l'equip de govern es va contraatacar reclamant la potenciació de la Policia Autonòmica, una petició que van acceptar els populars, incloent la modificació en la moció, que va ser aprovada per unanimitat.

D'altra banda, populars i equip de govern també van presentar sengles mocions encaminades a solidaritzar-se amb el sector pesquer. No obstant, ambdós van ser retirades deguda a l'acabament de la vaga. El Partit Popular, no obstant, va advertir que el conflicte no estava tancat i que el consistori hauria d'estar atent a les necessitats del sector.

Les primeres llums

text C.N.BENICARLÓ

El passat cap de setmana, 29 i 30 d'Octubre, es va celebrar el Trofeu Fons i Estils en la piscina del Castalia de Castelló al que va acudir a competir el Club Natació Benicarló. Amb 5 representants, Silvia Roca, Mari Carmen Sorlí i Olga Mykhaylyur, en dones, van realitzar unes bones carreres en 400 m. estils i 800 m lliures. Encara així, la sort no va acompanyar l'Olga al ser desqualificada en els 400 m. estils.

En masculí Miguel Piñana va nadar els 400 m. estils en 5:07.66 i els 1500 m lliures van ser nadats amb ambició per Miguel Piñana en un temps de 17:58.33 i Marc Fresquet en 18:45.29 que, a falta



de les noves mínimes de la temporada, comparades amb l'anterior, ja estarien "a la saca".

I eixe mateix matí, de dissabte 29, van ser presentats els equips

G-4 G-3 i G-2 masculins y femenins del Club Natació Benicarló per a esta nova temporada 2005-2006.

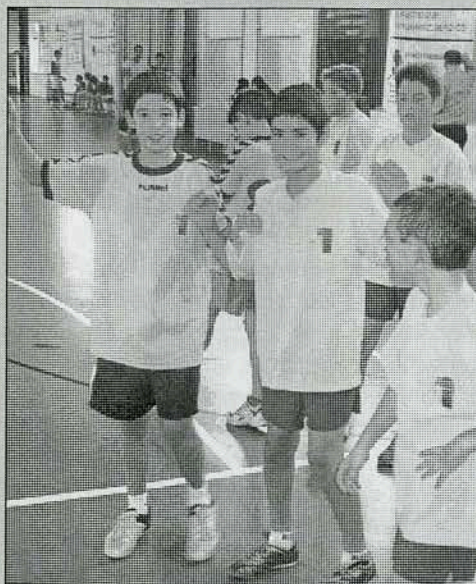
Amistosos a Vinaròs

text C.H.INDRET BENICARLÓ

El dissabte 29 d'octubre, els diferents equips de base del club van disputar partits amistosos contra equips de Vinaròs per continuar la seua preparació per a la present temporada. Aquesta volta va ser el torn dels equips infantil i cadet masculins i de l'infantil femení.

L'equip infantil femení va guanyar a les xiques vinarossenes. El resultat final va ser un contundent, 18 a 24. Aquesta volta les nostres representants van realitzar un partit molt seriós, tant en defensa com en atac. Prova de la bona tasca defensiva són els nombrosos contraatacs que va realitzar l'equip cadufero. Per part del CH Indret Benicarló van jugar Jennifer, Sara, Iris, Vanessa, Tifani, Rosa Mari, Anna, Aroa i Andrea.

A continuació va ser el torn per als xics. Els primers en jugar



van ser els infantils. En un partit molt disputat, on podia haver guanyat qualsevol dels dos equips, van acabar perdent per tan sols un gol (20 a 19). Durant tot el partit es va notar que tots dos equips són molt iguals i cap aconseguia distanciar-se més de dos gols en el marcador. Al final, el partit el va guanyar

l'equip de casa. Per part de CH Indret Benicarló van jugar Manu en la porteria, Antonio, Adrian, Bilal, Juanma, Ernesto, Alexis i Ruben.

Una cosa molt semblant va passar amb el cadet masculí. Tots dos equips van disputar un partit molt igualat, imposant-se al final l'equip vinarossenc per tan sols dos gols de diferència (28-26), la qual cosa demostra la gran igualtat que hi va haver en el camp. L'equip que entrena Michel segueix amb la seua preparació, tant en defensa com en atac. Per part del CH Indret Benicarló van jugar Eloi en la porteria, Miguel, Víctor, Kevin, Adrian, Bilal, Alexis i Mustafà.

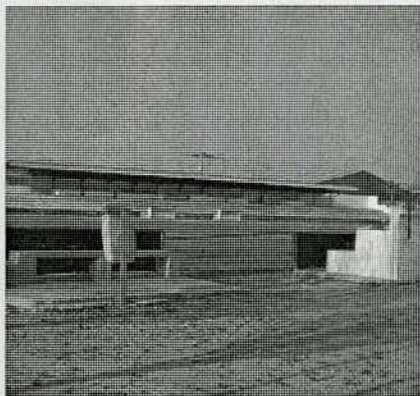
Saguntino i Benicarló empaten a un gol L'àrbitre, el molt canalla, ens expulsa dos jugadors

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Avui he pres la dràstica decisió de no parlar de res que no tinga a veure amb el futbol. Potser algun dels soferts lectors d'aquesta pàgina haurà pensat que últimament es parla poc de futbol i massa d'altres coses que poc tenen a veure amb l'esport de la pilota nique, els galàctics estrel·lats i el peiperviu. Però he reconèixer que a mi tant em fa, que penso que tot està relacionat, que com no se'n cansa d'insinuar Acebes a l'estatut, Carod, la eta, la unitat de la llengua, el separatisme i el Barça són la mateixa cosa. Havia dit que no volia parlar de coses que no foren futbol. I així ho faré. Algú es podria preguntar què va fer el nostre estimat CD Benicarló dissabte passat al camp del Saguntino que, per cert, és un dels tres equips de la categoria que tenen la seua seu a la capital del Camp de Morvedre. Per la meua part podria dir que el resultat final va ser d'empat a un. El meu problema és que normalment li gorrejo el diari a un company de feina que se'l compra dilluns, però vet aquí que com el partit es va jugar dissabte, no vaig poder llegir la crònica del partit i no en sé gran cosa. Només he sabut que el gol nostre va ser obra d'Àlvaro. L'altra cosa que he sabut és que l'àrbitre ens va expulsar dos pilars de l'equip, Cornago i Cid, que per a mi són els que aguanten el mig del camp. Com deia la cubana Mayra Gómez Kemp, "hasta aquí puedo leer". Ja no en sé res més. Es podria pensar que quina vergonya, que com és possible que aquests col·laboradors encara escriuen, que si encara no és

hora de buscar-los algun substitut seriós, que si la direcció de la revista hauria de prendre decisions dràstiques, que augmentaria el nivell amb qualsevol altre col·laborador... Els motius no s'acabarien mai. Però jo vull convidar els lectors d'aquesta sessió a fer una reflexió seriosa i si pensen que si tot un equip de divisió d'honor no té secció fixa, per què l'hauria de tenir un de Primera Regional preferent. La resposta no és fàcil, o sí. Podria ser un dels misteris que algun dia passaran a



engrandir la petita història local. Jo no vull opinar, encara que la meua opinió me la guardo per a mi.

Tornat a allò que realment ens ocupa, amb una ullada a la classificació ens adonem que l'equip dels camps de golf panoràmics ocupa el primer lloc, cosa que deu omplir de goig i satisfacció el seu president. Aquest incombustible personatge ja fa molts d'anys que vol veure el seu equip a la tercera divisió i no escatima res per tal d'aconseguir-ho. El segon lloc l'ocupa l'Alcalà, que es veu que té al darrere un altre personatge amb el mateix objectiu que l'alcalde de San Jorge. Ja veurem si algun dels dos aconseguix alguna cosa, però sol passar que la cai-

guda és tan vertiginosa com la pujada, perquè quan el pagà es cansa d'amollar la perra, la cosa se'n va en orris en un tres i no res. Nosaltres ocupem una còmoda sisena posició que, de moment, ens dóna una certa tranquil·litat tot i les males llengües que diuen que el president-entrenador del nostre equip comença a estar fart perquè li manquen col·laboradors. Així que si algú es vol animar i entrar a formar part d'aquest meravellós món del futbol i assolir l'envejada qualificació social de directiu, que sàpiga que té les portes obertes.

La propera setmana el CDB rebrà el mític San Pedro, equip que representa la zona portuària d'una important ciutat de la Plana. Si hi ha alguna cosa que caracteritza aquest equip és la valentia de les seues seguidores, que no es tallen ni un pèl a l'hora de defensar els seus jugadors. Recordo una vegada que una d'elles va insinuar la conveniència de cuinar una truita amb part de l'aparell reproductor d'un aficionat local. Ara me n'adono que he escrit "rebrà", cosa que no és ben bé certa. Com vosté sabrà, estimat lector, el nostre Ajuntament ha pres la decisió de sembrar alhora tots els camps de gespa. Ara ens trobem que els disset equips federats que té el nostre poble s'han de buscar la vida pels pobles dels voltants per tal de fer efectius els seus partits oficials. Encara que no ho tinc massa clar, em sembla que el CDB jugarà el seu partit al camp del Cervol, cosa que pot provocar que em plantege molt seriosament la conveniència d'assistir al partit. Ja m'ho rumiaré.

En qualsevol cas, la propera setmana tornaré i contaré el resultat al mateix temps que confirmaré a quin camp ha tingut lloc l'espectacle.

C.D. Almassora, 1 - CDB Juvenil, 1

text GREGORIO SEGARRA

El Juvenil del López López va arrencar un punt de l'apanyat camp de Les Boqueres a Almassora, després d'un partit anivellat i competitiu en el qual ambdós equips van demostrar ser dels més forts en la categoria. Els caduferos viatjaven "en quadre" amb les baixes d'Emilio, Juanjo, Fibla i Santi i Víctor Esbrí que, lesionat, només va sortir en els

instants finals per a perdre temps. A més, van perdre a Àlex Borràs per lesió tot just començada la 2ª part. Encara i així, els rojillos es van avançar en el marcador als 20' per mitjà de Marcos Cano, si bé no van poder mantenir l'avantatge més que durant 10'. Amb empat a un gol es va arribar al descans, en la represa, els locals van estrènyer de valent i Jorge, que va parar fins a un penal, es va convertir en la figura del partit amb intervencions d'"altra galàxia"

segons paraules del seu propi entrenador. Fuentes, que va participar activament en el gol benicarlando, va ser altre dels destacats. En definitiva, un bon empat davant un bon equip que segurament no cedirà molts punts a casa.

Alineació del Benicarló: Jorge (Castañeda 82'), Fuentes, Hèctor, Ortí, Víctor González, Jordi, Marcos, Óscar Seva, Àlex (Albert 50'), Pío (Víctor Esbrí 89') i Gumbau.

Construccions Malloms visita dissabte el Salvia SL Onda

text C.B. BENICARLÓ

El Construccions Malloms CB Benicarló és una de les sorpreses de la temporada en Segona Autonòmica. Amb tres victòries i dues derrotes comparteix la segona plaça de la categoria amb el Quart B, el Jovens Almàssera B, el Grupo Boston i el Universitat Politècnica de València, precisament l'equip al qual va superar diumenge passat (61-52). Aquest dissabte (18.30), el conjunt benicarlando viatja fins a Onda, on s'enfrontarà amb el Salvia SL.

En la passada jornada, en un partit molt igualat, els benicarlandos van aconseguir posar-se per davant en el marcador quan restaven poc més de quatre minuts per a finalitzar l'encontre. El bon treball de l'aler Iván Gómez (23 punts i 13 faltes forçades) i del base Sergio Jimón (14 punts en 25 minuts) va ser decisiu en els minuts finals. El pivot Enrique Cherta, per la seua part, va capturar 15 rebots.

Manolo Llorach, tècnic del Construccions Malloms, respira optimisme: "Estic content amb la feina de l'equip, ja que tots els jugadors van donar el millor del que tenien dins. L'actitud en defensa va ser bona i tots van fer el que els vaig demanar. No vam perdre la intensitat en cap moment i així guanyar és més fàcil".

Per la seua part, el CB Benicarló B no va poder estrenar-se i va perdre a casa amb l'Autoescoles Saragossa CB Tabernes Blanques (44-47). Cal destacar la presència de nombrosos aficionats a la graderia en un partit en el qual Manolo Llorach va ocupar el lloc de Jorge Lara, de viatge, a la banqueta. Ara els benicarlandos juguen dissabte (19 hores) a la pista del Nest



Youth Hostel (València).

El Júnior A de Vicent París s'ha refet de les derrotes en els primers partits i ja es pareix a l'equip que tothom espera. Ara, després de superar amb comoditat el Bàsquet Paterna B (92-37), visita la pista dels Amics del Bàsquet (Castelló). El Júnior B de Javi Comes, per la seua part, es desplaça fins al pavelló del CB la Vall Platges de Moncofa.

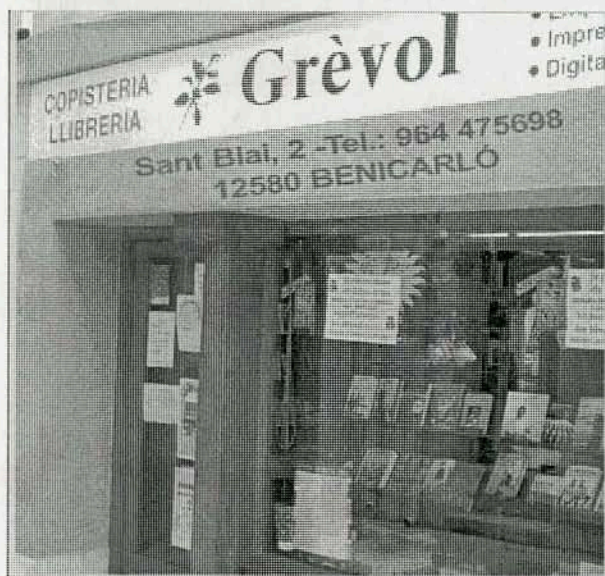
En Iniciació al Rendiment el Cadet A de Carlos Martínez juga contra el Pamesa València després de superar el NB Alboraià (94-40) a Benicarló i l'Infantil A de Sergio Oms, que va perdre amb el EB Lliria (66-86), visita el EB Vila-real.

Per Xavi Burriel

Per la via, calla ...



Primera causa de mort a Benicarló la N-340



Còpies

- Color
- Blanc i negre
- Plànols
- Digitals

Llibreria

- Infantil
- Adults
- Text
- Musical

Papereria

Material d'Oficina

Material de Reprografia

- Fotocopiadores
- Impresores